

Илази Суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ за годину ф. 6, за по годину ф. 3, за четврт године ф. 1 и 50 новчића.
За АУСТРО-УГАРСКУ за годину ф. 6, за по год. ф. 3, за четврт године ф. 1 и 50 новчића.
За СРБИЈУ за годину ф. 7, за друге земље ф. 8.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Претплата шаље се у плаћеним писмима испосредно администрацији «Глас Црногораца» на Цетиње, а може се и картом уштомницом на пошту у Котор. Доноси пиљу се уредништву. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се од реда 5 новч. За огласе веће и на дуже вријеме мање.

НЕДЈЕЉНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Буна у Бугарској.

Има већ неколико времена, како се чују гласови о покрету, о спремању устанка у Бугарској. Најновије вјести из Бугарске свједоче, да они гласови нијесу били неосновани. У Бугарској је ево доиста «Ђурђевданак хајдучки састанак». На више мјеста букнула је буна, и то врло озбиљна. Било је јакога покоља и устаници су на првоме кораку успјели.

Прва побуна појавила се у варошици Златици а друга у Татар-Пазарцику и то у исти дан — на Ђурђев дан.

У Златици удари једна чета Бугара на мјестне заштије и посаду. Тек што се бој отпочео, придође још једна бугарска чета, добро наоружана. Устаници јурише на кућу кајмакамову, који једва жив побјегне. Устаници за тијем побију зптије, многе војнике и чиновнике турске. Послије свршена боја узму устаници варш потпуно у своје руке.

Буна у Татар-Пазарцику много је већа и озбиљнија. Ово је једна од већих вароши вилајетских. Живе у њој већином Хришћани. Лежи на жељезничкој линији Бјелово-Филипополе. Побуна је била добро спремна и уређена, а за повод послужила је једна распра због земље. Устаници изишли су на бојиште добро наоружани. Они су одмах ударили на турске власти и исејкли чиновнике. Ударили су на кућу гувернерову, који се, као и кајмакам у Златици, само сретнијем случајем спасао. И Татар-Пазарцик заузели су са свијем устаници. На калијама ставили су одмах јаке чете а становништво ставили се у своју војску. 24. пр. м. кренуло је неколико војске из Цариграда, да варош ослободи и буну угуши. Даљи догађаји још су непознати. Не зна се ни то, јесу ли устаници дочекали турску војску пред градом, или су га напустили, па се повукли у планину. Ово је врло могуће, али може бити, да су чекали војску турску и пред самом вароши, јер се зна, да у планинама већ има неколико повећијих чета бугарских, које би можда у исто вријеме придошле и удариле на турску војску.

Чућемо брзо, шта се даље догодило и у којем су се правцу ови врло важни догађаји развили. Ваља нам овђе напоменути, да су ове вјести из извора, који су наклоњени Турској, а са свијем непријатељски хришћанском покрету. Па кад их они овако цртају, даје се вјеровати, да су ови догађаји још много опаснији. Свакојако велику значајност њихову показују ове околности: што је у оба мјеста у исти дан букнула буна, што се исти дан на Балкану појавило више чета, што су устаници бугарски сви добро наоружани, што су се на бојишту показали уређени и са својим вођама, што им је рад и у Златици и у Татар-Пазарцику истоветан, које показује да су радили по напријед зготовљеном плану. Из свега овога види се, да је устанак изодавно спреман са рочиштем на Ђурђев дан, и да је добро приуговорљен.

О будућности овога бугарског устанка моћи ће се сталније судити, када стигну новије вјести о догађајима,

који су морали шљедовати овиме првијем покретима. Ако није Турској пошло за руком, да га одмах угуши, већ сама појава његова може постати од велике важности. Устанак бугарски може одлучно дјелствовати на судбину дипломатских договора у Берлину.

Убијство консула у Солуну.

У прошлом листу споменули смо ово убиство, које је грозно, али које са свијем приличи и одговара стању Турске. У «П. кор.» налазимо сада овај турски извјештај о томе:

«Млада бугарска ђевојка, која је к неламу прешла (није него силом потурчена. У.) дође жељезницом у Солун, где је на колодвору дочека неколико заштија, да је по обичају одведу у двор главнога гувернератора. У то по наговору консула сједињених држава америкањских сакупи се до 150 људи, који младу ђевојку отеше, те је, скинувши јој вео и кабиницу, одведоше у кућу некога Хришћанина. Турци, који су тај приказ виђели, плануше од ярости. За час нагнају побуњена турска свјетина пред гувернераторов двор, где захтјеваше, да се млада ђевојка доведе у двор. (Није ли то захтјевање гувернератор наручио? Ур.) Свјетина сакупи се у дамији, да ту чека, док Хришћани ђевојку изруче. Све наговарање како областних органа, тако и појединих одличних људи, да се свјетина разиђе, било је безуспјешно. Свјетина била би се разишла само онда, да је ђевојка изручена или да је дошла војска.

«У тај час доби гувернератор глас, да су њемачки и француски консул, господи Абот и Мулин, ушли у дамију у узрујану свјетину. Гувернератор одпути се одмах онамо сам, да духове умири. Али сав му труд бијаше залуд. Кад је мноштво виђело, да ђевојка не долази, потрага пријатељнице, пограби и друго оружје, те удари на консуле. Према је гувернератор нападнуте властима особом заклавао, не могаше их никак обранити, те их свјетина уби.

«Ушљед догађаја дођоше чете како са турске постајне лађе, тако и из касарне, те свјетину расчераше. Главни гувернератор даде одмах пред консулате и некоје приватне станове поставити страже, да свјетину сузбију, ако би навалила. Чим је ред био повраћен, више кривци похватани и затворени».

Што се тиче Француске и Њемачке, чији су погинули, каже се, да ће оне захтјевати што већу задовољштину, те су онамо послале већ двоје својих ратних бродова и да се измјењују живахне депеше између Берлина и Париза, јачајемо ради заједничкога поступања. Као што из Париза јављају, војвода Деказ чим је дознао тужну вијест, одмах је имао договор са њемачким послаником кнезом Хохенлоом. За Француску управо кажу да би била вољна изгупити из своје резерве гледи источне политике, али да ју инглешки кабинет преко свога посланика у Паризу лорда Лиона од тога силно одвраћа. Турска, знајући да с Њемачком и Француском неима шале у таквим пословима, послала је одмах у Солун с једним ратним бродом Ехреф пашу и Вахан ефендију као изванредне комисаре, а овим се придружио њемачки консул у Пери, Ђилет, и други драгоман (тумац) францускога послаништва Роберт. Порта је надаље онамо послала околњачу, да појача солунску посаду. Осим тога одпловили су већ онамо и инглешки и грчки ратни бродови и два француски, да штите Христјане. Истрага мораће се доказати и то, зашто гувернер, знајући да су консули у погубељи живота, није одпремио пред дамију војничку посаду већ је сам, без сваке помоћи ишао посредовати, те су консули на његове очи смлаћени. У талијанском парламенту већ је ради тога догађаја Месари интерпеловао министра ванјеских посала Мелегарија.

Француско новинарство у помаккању точних извјештаја ограничује се за сада само на констатирање жалоснога чина, за-

хтјевајући најјединојачу задовољштину од Порте. Некоји листови, међу њима официозни «Монитер. универ» сјећају овим поводом на покољ од год. 1858 у Ђеди, којима су пали жртвом француски консул, инглешки подконсул и више Јевропејаца, те на казну која је онда стигла кривце. Порта је онда морала осудити на смрт убојнице и родбини жртава исплатити знамениту новчану одштету, те уједно датијамства, да се такви случаји више неће повратити. Како «Либерте» дознаје, Њемачка и Француска кане и сад од турске захтјевати ишту задовољштину, наравно ништа се поуздано неможе рећи, док се несазна узрок уморетва, јер онда ће истом јавно мишљење захтјевати своју задовољштину од турских барбара.

Како «Пестер лојд» јавља, уморство консула узрујало је силно јевропске кабинете, власти да су једнако сложне са задовољштином, која ће се захтјевати као и у ојени опаснога вријенја завладалога међу мухамеданском народности, које да отегоује порти проведбу рефорама. Кад су кабинети о том увјерени, чему наметају порти реформе, којих она није кадра провести? Турска се може реформирати само докинућем Турака, свако друго умовање и настојање је смијешно и безкорисно, и просвијештене Јевропе недовољно.

И аустријска фрегата «Радецки» у Трсту под заповједником баруном Монфераном добила заповјед, да одплови у Солун, а други један ратни брод у Поли да је добије налог, да одплови у Смирну, гдје је мухамеданска народност узела пријетеће држање. И једна руска фрегата кренула је пут Солуна.

Инглешки глас о устанку.

У последној свесци знаменити часопис инглешки «Фортнајтли ривју» бави се источним заплетима. Главне мисли тога врло интересантног чланка ово су:

Русија, Прусија и Аустрија никако не могу имати под свима околностима исте интересе, у погледу Истока пако очевидно је диференција између Беча и Петрограда, која би се неслога још јаче морала показати, да ступе у акцију Србија и Црна Гора. Аустрија би ваљда желела интервенирати, да препречи, да се њени властита Хрвати и Срби умјешају у бој, без да се утемељи славенска конфедерација, дочим се мора Русија противити сваком гласењу Бошњака, Херцеговаца и Бугара, ако неће да изгуби штовање свих Славена од Лабе до Урала. Будући да Србија и Црна Гора добро познају ту околност оне ће ваљда заратити успркос опоменама из Петрограда, да буду мирне; оне знаду, да се руско-аустријска интервенција исто тако тешко даде извести, као и аустријска сама. Под сличним околностима т. ј. узпркос пријетњама Инглешке и Француске навало је Бизмарк на Данску, јер је знао, да ниједна од обију држава неће сама радити и да Инглешка неби била никада дозволила компензације, коју је Француска захтјевала за награду своје акције. То не би се ваљда сада догодило, кад би Милан ушао у Босну. Нити Русија нити Аустрија неби га пријечиле, и то би било најбоље ријешење. «Од онога часа, ће би власти у томе биле сложне, да се Славени препусте са свим себи, њихов би се споразумак много лакше уздржао, него ли кад би требало установити појединости интервенције». «Фортн. рив.» мисли да би се једва дало измирити усташе с портом, и то такођер с оних истих разлога, које смо ми већ толико пута навели. Инглешка да може против Русији само онда с успјехом војевати, ако имаде на континенту савезника, јер о том да не може бити никакве двојбе, да се Русија може побједити само у Јевропи а не Азији. Блократи луке источнога и црнога, мора, данас да неби користило, јер би онда руска трговина ишла преко пруских лука. Чини се, да су у Инглешкој ушљед гласова «Норд. Алг. Цт-га» дошли на погрјешну мисао, да Прусија жели инглешко-пруски савез против Русији. Да раздор између Русије и

Аустрије, који мора јавно настати, чим настане потреба акције, доведе до рата, могу према назорима «Фертн. рив.» обе државе поћи двоструким путем. 1. Власти препуштају Славенима и Турцима на Балканском полуострву, да своју макар и у вишегодишњем рату, сами поравнају, та политика има се сматрати најбољим ријешењем, јер се тиме искључују озбиљни заплети. Инглешка, Француска и сви прави пријатељи мира подупиру ту политику. 2. Аустрија интервенира у имену других власти и поврати опет мир — политика, коју препоручују берлински листови. Потешкоће те основе врло су велике, јер се између Аустрије и Русије једва може постићи споразумак гледи даљне судбине окупираних покрајина. Најбоље би још било, да се Босна и Херцеговина сдруже с Црном Гором. Што вели на све то Бизмарк? Из Берлина, тако закључује чланак, долазе увјек узнемирујуће новосте и све вијести, које су по усташе повољне. Пруски је интерес, да Аустрија колико је могуће више загрезне у аферу источну, онда бити ће присиљена, да се све више ослања на Њемачку. Читави свијет позна теорију кнеза Бизмарка, која тежиште аустријскога царства премјешта у Пешту.

Догађаји у свијету.

О берлинској конференцији још се ништа незна поуздано. Новине су пуне изјештаја о доласку цара Александра са Горчаковым и грофа Андраша у Берлин, о њиховијем посјетима и обједина, и јављају да су исти дан доласку у вече имали Бизмарк, Андраши и Горчаков први договор. Но шта су говорили и уговорили, то још нијесу у стању да знају. За то се још једнако баве различним нагађањима о раду који силе каде предузети. Од тих многобројнијих интересантна је мисао у погледу умирења Босне и Херцеговине, коју доноси «Аугеб. Ал. Цтг.» Писмо је датирано с босанске границе, али ће прије бити с којег мјеродавнијег мјеста. Према тој основи имале би устале покрајине остати под турским врховним господством, али задобити властиту јурисдикцију, чега је у Турској већ било. Србија налазила се у том стању преко 50 година (1815 до 1867). Она је имала на једном те истом територију турску и хришћанско-ерпеку јурисдикцију. По тој основи имале би се за Босну и Херцеговину такође устројити двије јурисдикције, по којој би припали Турци турској, а сви Хришћани хришћанској јурисдикцији, и наравски у мјестима, у којима највећим дијелом Хришћани живе, постајала би само хришћанска јурисдикција. Али руководство те хришћанске јурисдикције неби се могло повјерити суверености порте, већ једном хришћанском кнезу. Порта би, као у Србији, своје посаде задржала у тврђавама, мухамеданска народност, ће је то могуће, повукла би се у градове, ће порта такођер неби имала никаквих посада, и ће би био један хришћански и један турски градски главар, као што је то већином и сад. Хришћански кнез имао би, као прије у Србији своју малену од властитих батаљона постојећу редовити у народну војску, која би на селу и у хришћанским градским дијеловима могла уједно обављати службу сигурности. Наравно да би тај начин ријешења био само прелазни стадиј, као што је то био у Србији.

Према мојем обавјештењу — опажа дописник «Аугеб. А. Цт-га» — постајала би између Аустрије и Русије разлика мњења у погледу ове основе у томе, што би Аустрија ову основу само онда прихватила, када порта никако неби могла за кратко вријеме устанка савладати. Али онда би Аустрија придржала, да барем за Босну означи хришћанскога кнеза, који никако неби смио бити кнез ерпски или црногорски. Русија пак радо би да се вазално господство Милана протегне на Босну, а црногорски кнез да се учини портним вазалом уз добитак Херцеговине, чиме би уједно престао вјековити рат између Црне Горе и порте. Могуће је, да ће Русија допустити Аустрији, да у Босни по-

оли ради, а придржати комбинацију са црногорским кнезом. Не пође ли за руком иједна од ових комбинација, то ће и онда, према мојем обавјештењу, Русија настојати Србију и Црну Гору одвратити од ата. Али код даљег развитка ствари Русија би покуше е које му драго стране, да е Србија или Црна Гора окупирају, смарала случајем, ће би употребила сву воју моћ, па макар и само источно питање ставила на тапет како јевронско са вим његовим пошљедицама. Русија искрено жели мир и уздржање досадањег савеза са Аустријом и Њемачком. Али Русија имаде у својој источној политици стајовитих кругова, у које не може дати тосвзати. Два таква круга су Србија и Црна Гора. Али како ја мислим, положај није ни из далека онакав, да ће се посети у буд који круг источне политике Русије, већ има темељите наде, да ће министарске конференције у Берлину довести врло успјешнога резултата у источном питању».

Петроградски «Голос» полемизира против јевронским листовима, који не престано подражују на непријатељство против Русији. Том приликом констатира руски лист на ново, да Русија има на Балканском полуострву народних интереса, а са свим осталим интересима да може цустити, да се слободно развијају. У ту врху не треба Русија никакве ратоборне политике.

Да код садањих одношаја отоманске државе задовољимо својим народним интересима, било би, наставља «Голос», доста, да оставимо догађаје на истоку њиховима слободном развитку. Нека се онђе збива, што год му драго, нека се онђе устроји какова год славенска држава, то све неће ни најмање бити на уштрб народних интересима Русије. Да нам није стало до мира, као и до тога, да задовољимо жељама Јевропе — неби нам требало друго него не радити ништа. То заборављају посве наши непријатељи. Је ли и није ли Русија приправљена за рат, то је питање миогредно, али тим се баш случајно баве врло марљиво јевропске новине. У очи окрета у догађајима на Балканском полуострву, треба војничких приправа више оицијем, који би се хтјели као непријатељи славенства и пријатељи Турака опирати на арваном течају догађаја».

Румунија дошла је сретно до новог министарства. Министар предједник, а уједно министар за јавне радње јест Коштаћ, министром финансија именован је Братиано, вањских послова Коголничано, богоштовја и наставе Вернеску. О листници за правосуђе и рат није још ништа установљено. Министарска криза била би већ прије ријешена, да Братиано није хтјео да на сваки начин постане министром рата. Будући да му то није пошло за руком, задовољно се је коначно с министарством финансија. Кнез Карло још није одлучио, коме да повјери министарство рата.

Француски министар унутрашњих послова, Рикарт, управио је окружницу на све префекте, у којој наглашује, да се префекти морају оканити особних назора, па се одлучно очитовати као заступници републике.

Министар набраја затим све дужности префекта, те јим нарочито препоручује, да буду помирљиви наприм изабраним корпорацијама и да савјесно пазе на њихове повластице. Префектима је прва задатка настојати, да земља буде опет господар властитих својих послова, али и централна власт да задржи што ју иде. Управа мора се побринути, да се земља привикне на све стечене слободе. Префекти морају бити непристрани; јер република неспада ниједној странци.

— Биоградски «Исток» од 23. Априла пише:

«У једном од прошлих бројева изрекли смо наду, да ће Ђурђевдан донијети по свој прилици мало свјетлости у пошрчини наше политичке ситуације, а нарочито у питању о акцији Србије, и, ако и није до овога часа формално објављен рат Турској, опет сва је вјеројатност, да ће Србија занета пригрлити срцу ону задатку, коју јој у овом моменту приписује српски народ и Славенство.

Ђурђевдан и ако не бјеше «хајдучки састанак» за све борбе слободе српске, и ако није затекао српску народну војску под Нишом и преко валовите Дрине, опет је са једним догађајем неизмјерне важности (сигурно промјена министарства. Ур.) вјероватност акције и рата потенцивао и дигао до збиље...
Тај догађај ми за сад нећемо да именујемо, али као што ствари стоје, данас сутра знаће га цијела Србија. Но и без тога мислимо, нема више тога, који би на данашњи Ђурђевдан смно сумњачити тврду намјеру Србије, да развије барјак слободе на Балкану.

Свакојако акција Србије питање је, по нашем мишљењу, не година и мјесеци, не — дана! — — — «Грјешно би било, кад би Србија и у овом часу издала своју браћу, — њу би проклињала српска историја, која неби зборила о живоме народу, него о народу, који је некад као полабски побалтички Славени, живио на кори земаљској, и који је од мајке своје продан и заклао био. Но Србија овом невјером неби само допуштила, да душмани ударе српском народу нож под гроце, него би учинила и самоубијство према себи самој.

Шумадија се ослободила онда, кад јој цијела Јевропа, осим Русије, није повлађивала, Јелада се ослободила онда, кад је Јевропа стењала у веригама свете алијанције, и кад су уз њу, у виду «Филхеленизма», стојале само симпатије народа. Слобода Италије није се задовољила слободом Пијемонта; јединству Ђерманије не бјеше довољно, што је Прусија била самостална — још се много примијело жртава, још се много крви пролило, док је на пецелу деспотизма и угњетача поникло јединство Италије и Њемачке.

Никакви обзиви нека нам не одвлаче пажњу од овог светог задатка. Шта ли ће цар Александар у Берлину зборити са царем Вилелмом, шта ли Горчаков са Бизмарком и Андрашом (ако и он дође) — то се може само нагађати, а за српску политику у садањем часу нијесу конјектуре. У осталом једно је извјешено, ми се Русије не плашимо. Она неће издати своју политику, за којом се вјековима домила, за коју је хиљадама битака била, и којом јој је цијела историја окупана. — — — «Спремају се овакви планови (војена интервенција Аустрије. У.) или не, на Србији је да говори. Србија једним осудним кораком може побркати све дипломатске рачуне, који се, као мехури, распире пред гвозденим обликом «свршених чинова».

Србија за то постоји, да буде кристална тачка источним народима; потјеку ли јој крила, она ће пасти на земљу и угинути. Ко се није још борио за своја крила? Ко је равнодушно гледао кад му се ради о животу или смрти?

Ђурђевданак 1876 године треба да је дан, кад се Србија одлучила да буде велика и славна или кад је — начинила тестаменат!»

— У шљедећем листу говорећи о берлинској конференцији завршује «Исток» овако:

«У Берлину ће се ријешавати о нашој кожи и о револуцији у турској. Дипломација смјера да на сваки начин даје правд догађајима. Дванајести је час да се подеру мреже дипломатске одлучним кораком кнежевина. Кад уђе српска и црногорска војска у побуне крајеве да поврати ред, онда је за Аустрију излишно, да врши жандарску службу, или бар Русија ће сматрати да је излишно, јер она и ако неће наговарати кнежевине, да замуте на Балкану, опет им неће правити и неће дати сметати.

У овоме часу треба Србија да покаже своје зубе, јер, питомост њена ако траје и ових пресудних дана, може лако заујади фатални крик: — «доцкан је».

— «Неретва», лист владе турске, који излази у Мостару на турском и српском језику, доноси на челу листа ову изјаву:

Нека Бог Његову царску славу умножи!

За дати знак Његове царске милости, коју наш цар и Господар према свима сталелима својих поданика, а нарочито према становницима Босне и Херцеговине све више и више осјећа, наређено је: да се о њима, који ће у општем помиловању — амнестији — учествовати и натраг се повратити, храна — захра — за јело и сјеме, док се жита не саберу, као и потребна јанија за поправљање и изнова грађење погорјелих кућа и других зграда из шума безплатно даде.

Један дно ове хране, која је из Румуније набављена, долази већ у Дубровник, а други дно очекује се на Клеку, окуда ће се у Метковиће и у Слано пренијети.

Донета је немогуће вриједност ове царске милости процјенити и за иету благодарити, која за свагда његове поданике обезбужује».

Ово је изишло још првога Априла, но ни до данас још није дошао тај «други дно хране који се очекује на Клеку», што најбоље показује, да је турска просто хтјела преварити јадни народ, само да се поврати.

ДОПИСИ.

ВАСОЈЕВИЋИ, 24. Априла. — Због садањих околности држан је, раније но обично, данас испит у школу на Андрије-

вици, коме је присуствовало много народа и нас усташа.

Било је више од 10 свештених лица, и присуствовали су г. г. војвода Миљан Вукчић, Захарија Протић, Захарија Бакић, војвода Лакић и чланови начелства. Свијема нам је за чудо било и чудили смо се њиховом ваљаном испиту како наша мала бједца живо одговарају, а сви су слушаоци тога иснита захвалили г. г. учитељима Јеврему Бакићу и Мирку Миловићу на њиховом труду као што ће надамо се г. иншпектор црногорских школа посвједочити правим испитним биљешкама.

Особито им захваљамо ми усташи, видећи њихов труд према нашој бједи којих је било више од 50 у школи, и како их извођаху из мрака и таме к путу праве истине и свјетлости као што ће их и у будуће у сада разорене наше Ђурђево стубове у здравље Њ. Св. кнеза црногорског Николе I. Петровића. Лијепо ли је вијети 100 и више бједце у првом заводу као што смо ми гледали на Андријевици данас и весело с пуним задовољством пошли од њих.

Сада ви јављамо за наше овдашње Турке да не могући нама ништа учинити почели су се светити са њином рајом што још сједи код њих и давити крадом по ноћи бједојега на и бјелоданице. Као што убише на сред царева пута Тома Бабића родом из Петњица, који је домаћим послом пошао у Ржаницу.

ПРИЛОЗИ ХЕРЦЕГОВЦИМА

скупљени у Сан-Францеску до Марта о. г.

Г. г. Ј. Иванковић тал. 100, С. Мартиновић 100, Ј. Франета 50, Ф. Корбеки 50, Б. Матковић 50, М. Маина 40, М. Мартиновић 50, Л. Радовић 50, М. Магић 50, Б. Радовић 25, Г. Пернијат 25, Л. Јововић 25, Л. Зеновић 25, Л. Матичевић 25, Ј. Карадаћи 25, Н. Дабовић 25, Т. Радовић 25, П. Ђуковић 25, М. Вуличевић 25, Ј. Миловић 20, М. Љубишић 25, Ф. Митровић 25, С. од Сталатриновић 20, Б. Мршић 10, М. Кошчина 5, А. Чепрић 15, И. Ипсовић 5, Ј. Сујић 12½, Л. Косић 12, П. Срзентић 2½, Н. Рафајливић 2½, В. Вучковић 12½, М. Ђилојетић 12½, Т. Сјеровић 10, С. Милић 12½, Д. Аврамовић 12½, Ј. Аврамовић 12½, М. Митровић 10, Н. Антуновић 10, Р. Влаутић 10, Ј. Косић 8, Ј. Дабковић 10, Н. Франијетић 10, С. Бокарчић 10, Ф. Бралић 10, Ј. Пендо 10, А. Зеновић 10, Петар Зеновић 5, С. Ивановић 5, Ф. Антуновић 5, М. Љубишић 5, А. Љубишић 1, А. Маријетић 5, Ј. Павичевић 5, М. Маркини 5, Ј. Звијетић 5, Ђ. Маријетић 5, А. Мандић 25, Т. Јунчевић 10, скупно Ф. Корбен 13, Н. Крута 2, И. лија Марић 10, М. Митровић 5.

У прошлим извјештајима погрјешно штампана имена.

Мјесто: Ивановић Иван, Иванковић Иван тал. 200.

« Перијот Илија, Пернат Илија талјера 25.

« Радовић Тодор, Радовићи Тодор тал. 25.

« Шеровић Томо, Шеровић Тодор тал. 20.

« Милаћ Шимун, Милић Стефан талјера 30.

« Вујовић Иван, Вујовић Илија Ђеклић тал. 2½.

ЦЕТИЊЕ, 8. Маја. — Њ. Св. Кнегиња Милена са напљедником и кнегињом Маријом отпутовала је у прошли четвртак у Бијелу, у Боку которску, гдје ће се дуже времена, поради здравља, бавити. У пратњи Свијетле Кнегиње налази се г. ђа Беше Пламенац, г. сердар Саво Пламенац, г. Саво Петровић и дворски љечник г. др. Феврије. Осим овјех пратила је Њезину Свијетлост у Боку велика свита. У четвртак у јутру били су у двору сви г. г. сенатори, да поздраве и испрате Свијетлу Кнегињу. При кретању у најбољем расположењу примјетила је између осталог разговора Њезина Свијетлост присутнима: «Читали сте у новинама, гдје кажу, да ја због тога силазим у Боку, што ће Црна Гора ратити с Турском. И да би погодили што се рата тиче, сигурно су погрјешили у ријечима о мени. Напротив кад би Црна Гора ратила, ја би дошла, или би се донијети дала, па ма како далеко или слаба била. Кад се Црногорци боре и Кнегиња црногорска имала би посла, барем око рањеника». Присутни су испратили своју добру Кнегињу са срдачним уклицима: «Живила!» и «Боже дај да се скорим вратите у најбољем здрављу!»

* Милош Грабовачки у Земуну позива на претплату на «сатирично поучни» лист «Бомба», који ће излазити сваке недјеље са прилогом «Огласник», који ће доносити различне објаве, огласе, извјештаје, о трговини, новчаним заводима и задругама, новцу, пијацама и т. д. Цијена на год. ф. 4 и 80 новча.

* Старе биоградске новине «Видовдан» престао је излазити.

* «Србадија» илустровани лист у Бечу издала је овогодишњу премију «слике вођа и јунака усташка херцеговачкога». Морамо примјетити, да су слике Пека Павловића, Лазара Социче, и Милована Бошковића са свијем измишљене и да немају баш никакве сличности с њима. Такав табло доиста би био украс свакој кући особито србској, али она треба да је подпуна и да има праве слике овјех дивнијех јунака.

Различности.

(Својевољци). У «Шумадији» од 25. пр. м. има ова биљешка: Параброд пештански, који је имао синоћ око 9 сати да буде у Биоград, одоцно се више од 2 сата. Путници, који су на томе параброду дошли у Биоград, причају, да су два младина из Баварске узрок томе одоцнењу. Један од тих младина син је државног тужиоца из Аугсбурга, а други је синовац једног од баварских министара. Јамачно обојица слушаоци наука на свеучилишту у Минхену. Они се договоре, да напусте школу и науку, те да сиђу у Херцеговину да се боре уз устанике против њихових угњетача. Сваки од њих нађе начина, те дође до нешто новаца, купи револвер од шест метака, оду кришом из Минхена. Није се у први мах знало, куд се ђедоме. Најпослије уђе им се у траг; да су отишли низ Дунав; те их тако полиција дочека у Земуну, и узме под надзор, да их врати родбини.

(Огромна крађа). Познато је, да је Т. Кинт силу новаца покрао белгијској банки. Кад се украдена свога подијели временом његове службе код банке, тако излази, да је у оно десет година, што је служио, сваке минуте украо 5 франака, сваке уре 300 франака, сваки дан 7200 франака, сваки мјесец 216000 франака а сваке године 2,592,000 франака. Свега скупа покрао је банки 23,328,000 фран.

(То је реформатор). «Журнал де Женев» дознао је из листа «В. Тајмса» за реформатора, какова свјест још не виђе. Тај је Тиклао, краљ државице Маорис. Ње 25. Децембра пр. г. издао је он слиједићи декрет.

«Од данас су укинути и нема их: 1. свештеници 2. пророци 3. молитве 4. чаробје 5. кармине, 6. тужбе, због земаља 7. тужбе због жена, 8. продавање земаља, 9. изанајмљивање земаља, 10. клетва, 11. крађа, 12. убијство, 13. нерад, 14. превара, 15. власт поглавица, 16. срџба, 17. освета, 18. прождрљивост, 19. охолост, 20. опорност 21. државна помоћ, 22. пиће рума 23. неслога. Издао у Кикуранге. Тиклао». Тако исто и Турска ради, али ништа не извршује. Каквим си плодом до сада родиле издане те реформе, то се још незна. Свијет је особито жељан чути; да ли се је краљ подложио 22. заповједи или је остао изнад закона.

ОГЛАС.

Правитељство црногорско учинило је контракт са Стјепом Греговићем за сав помак црногорски, да то нека се купци изволе пријавити његоме Стјепу Греговићу у Кастеластву.

Велико стовариште оружја
Антонa Иг. Кребса

у Бечу
Wien, Wollzeile N.ro 1.

препоручује сваке врсте револвера, фишека, Веридлових карабинки, пушака, с више метака по најјефтинију фабричку цијену. (12—2)